

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βέλιπεργ καὶ «Ἐστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάξις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολέουσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΗΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτή μόνον ἐντὸς οκτῶν ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ βασίλισσα Βικτωρία. — Καθημεριναὶ ἐντυπώσεις. — Μία ἑορτὴ πλουσιῶν. Μία ἑορτὴ πτωχῶν. — Ὁ κ. Μοσχάκης καὶ τὸ Γυναικεῖον Ζήτημα. — Γάμος ἐξ ἔρωτος (ὑπὸ κ. Εἰρήνης Οἰκονομίδου). — Τὰ μαλλιά τῆς (ποίημα ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη Δασκαλοπούλου). — Παίγνιον καὶ ἐργασία (ὑπὸ κ. Αἰκατερίνης Δασκαρίδου). — Βιβλία. — Συμβουλαί. — Συναγαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

της Γουλιέλμου IV τὴν 20ὴν Ἰουνίου 1837, ὑπὸ τὸν τίτλον Βικτωρία ἡ 1η καὶ ἐστέφη εἰς τὴν ἐπισκοπὴν τοῦ Westminster, τὴν 28ην Ἰουνίου 1838.

Τρία ἔτη μετὰ τὴν στέψιν τῆς ἡ βασίλισσα Βικτωρία ἐνυμφεῦθη μετὰ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς πρίγκηπος Ἀλβέρτου τοῦ Saxe - Cobourg - Gotha. Ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἀπέκτησεν ἑννέα τέκνα. Εἶναι δὲ σήμερον μᾶμμη τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσσίας, τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας καὶ τοῦ Διαδόχου τῆς Ἑλλάδος.

Ἄν καὶ διηθύνεν αὐτοπροσώπως τὸ ἀπέραντον κράτος τῆς, ἂν καὶ ἴσταται ἐν τῇ αὐλικῇ ἱεραρχίᾳ πολὺ ὑψηλότερα τοῦ πρίγκηπος συζύγου τῆς, οὐχ ἤττον οὔτε ὑπῆρξεν, οὔτε θὰ ὑπάρξῃ ἴσως σύζυγος λατρευθεὶς ὅσον αὐτός, ἀνὴρ εὐτυχέστερος ἐκείνου. Ἀληθῶς μεγάλωνος καὶ μεγαλόψυχος ἡ Βικτωρία, ὑψωσεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς θρόνον ἀτίμητον καὶ ἐκεῖ ἐθεοποίησε τὸ εἶδωλον τοῦ ἀνδρός, τὸν ὅποσον ὅλη ἡ Ἀγγλία ὑπεχρέωθη παρ' αὐτῆς νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ λατρεύῃ περισσότερο καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν Ἀνασσάν του.

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑ

Αἱ γυναῖκες τῆς ἀγγλοσαξωνικῆς φυλῆς εἶναι, ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων καθ' ἑκάστην ἀποδεικνύεται, αἱ μεγαλοφύστεραι γυναῖκες τοῦ αἰῶνος. Εἰς τὴν φιλολογίαν, εἰς τὴν πολιτικὴν, εἰς τὰς ἐπιστήμας, εἰς τὰς τέχνας, εἰς τὴν οἰκιακὴν οἰκονομίαν, παντοῦ κατέλαβον τὰς πρώτας θέσεις, παντοῦ διακρίνονται μεταξύ ὄλων τῶν ἄλλων εὐρωπαίων γυναικῶν.

Ἡ βασίλισσα Βικτωρία δὲν ὕστερεῖ τῶν ὑψηλῶν τῆς γυναικῶν, οὔτε κατὰ τὴν εὐφυΐαν, οὔτε κατὰ τὸν πρακτικὸν νοῦν. Εἶναι ἡ μεγαλοφύστερα μετὰ τῶν βασιλισσῶν, ἵνα μὴ εἴπωμεν μετὰ τῶν ἐστεμμένων κεφαλῶν τοῦ κόσμου. Ἄν καὶ γυνή, ἐπὶ ἐξηκονταετίαν ὅμως ὄλην περίπου διοικεῖ τὸ ἐκ τριακοσίων ἑκατομμυρίων ψυχῶν ἀποτελούμενον κράτος τῆς, τὸ ἀνὰ πάσας τὰς ἡπείρους τοῦ κόσμου ἐκτεινόμενον, καταστήσασα οὕτω τὸν θρόνον τῆς τὸν κραταιότερον καὶ πλουσιώτερον τῆς Εὐρώπης.

Ἡ βασίλισσα Βικτωρία ἐγεννήθη τὴν 3ίην Μαΐου 1819 εἰς τὸ Kensington Palace. Διεδέχθη εἰς τὸν θρόνον τὸν θετὸν

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑ

ὁποῖο ἡ βασίλισσα κατέθετε τὸ ἐξ ἀδαμάντων βαρὺ διάδημα, ἵνα ἀπασχολῆται εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ Ἀλβέρτου τῆς καὶ εἰς τὴν χαρὰν τῶν ἑννέα τέκνων τῆς. Εἶναι ὁ τέλειος τύπος τῆς ἀληθῶς ἀνεπτυγμένης, χειραφετημένης καὶ ἐργατικῆς γυναικός, ἐν ταύτῃ δὲ καὶ θαυμαστῆς συζύγου καὶ μητρός.

Ὡς σύζυγος ἡ Βικτωρία ὑπῆρξε πολὺ ἀτυχέστερα ἢ ὡ

βασιλίσσα. Είκοσιν εν μετά τον γάμον της ετη εμεινε χήρα, απαρνηγόρητος δε και μέχρι σήμερα κλειει ακόμη τον άνδρα, μετά του οποίου τόσο ευτυχής ζήσε και πλησίον του οποίου τόσο ηντλησεν ενίσχυση προς διεξαγωγή του δυσχερούς και επιπόνου έργου της.

Όνομασθεϊσα αυτοκράτειρα των Ινδιών τον Ίανουάριον του 1877, μετέβη άμέσως εις Ινδίας προς επίσκεψιν και επιτόπιον μελέτην των αναγκών του νέου κράτους της.

Ότω περι πάντων και πάντοτε αυτοπροσώπως μεριμνώσα η γυνή σήμερα Βικτωρία κατώρθωσεν, ώστε κατά το διάστημα πενήτηντα οκτώ ετών της βασιλείας της το κράτος της ουδένα να υποστή κλονισμόν, μεθ' όλους τους αίματηρούς πολέμους της λοιπής Ευρώπης, μεθ' όλας τας έμφυλίους και εξωτερικάς ταραχάς, αίτινες εκ βάθρων συνετάραξαν το της λοιπής Ευρώπης καθεστώς.

Αυτή δε μόνη εκ των του οικου της άνεδείχθη αξία απόγονος της περικλοσής Έλισάβετ, ήτις έθεμελίωσε κατά τας αρχάς του παρόντος αιώνος το μέγα και κραταιόν τουτο κράτος.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλή μου φίλη,

Ήθελα να ήμην ποιήτρια δια να τονίσω σήμερα ένα ύμνον προς τον ήλιον, ύμνον ώραϊον, ύμνον μεγάλον, ύμνον διερμηνεύοντα όλην την ζωήν και την χαράν, ή οποία πλημμυρεϊ την ψυχήν μου, όταν ύστερον από ημέρας συννεφώδεις και πληκτικάς και τρικυμιώδεις αναφαίνεται και πάλιν ζωογόνοσ, διασκεδάζων την μελαγχολίαν και την οδύνην, εις ήν ή φύσις βυθίζεται, όταν πυκνά τον σκεπάζουσ σύννεφα.

Σε φαντάζομαι τώρα εις το Λονδίον, όπου, ως μοι γράφεις μετέβης δι' όλίγας ημέρας, ζώσας υπό αιωνίως στακτερόν ουρανόν, εις ατμόσφαιραν πυκνήν υγράν, ασφυκτικήν και αληθώς σε λυποσμαι, διότι δέν ειμπορείς με όλα τα πλούτη και τα καλά, τα οποία απολαμβάνεις εκεί, να έχης και μίαν γωνίτσαν γλαυχήν του ουρανού μας, εις την οποίαν να αναπαύεται το βλέμμα σου, και από την οποίαν να ζωογονηται ή ψυχή σου. Τώρα δέν λησμονώ ότι αι οικίαι έχουν εκεί τόσσην ευμάριαν, τόσον confort, ο βίος είναι κατά τοιοστον τρόπον διοργανωμένος, ώστε ή ημέρα πολύ συχνά να γίνεται νύκτα εντός των πολυτελών αίθουσών, των απαστραπτουσών από φώτα και από κρύσταλλα, και αι κυρία γυμνάσονται, με αερώδη φορέματα να χορεύουσ και διασκεδάζουσ, λησμονοσσαι την υγρασίαν και πληξιν του ουρανού.

Την συνήθειαν αυτην, την άριστα δικαιολογημένην εις τα βόρεια κλίματα, υπό τους νεφοσκεπεϊσ ουρανούς, την επαπαγαλίσασμεν και ήμεϊς, ή μάλλον ειπειν ο άριστοκρατικός κόσμος μας, ο οποίος καθιέρωσε το σύστημα των ημερίδων, των μεταμεσημβρινών δηλαδή χορών. Και όταν εις τας ημερίδας αυτάς τα παράθυρα μένουσ ανοικτά και ανά τον πλοσuton των αίθουσών ο ήλιος έλευθερος σκορπίζει το χρυσοσν φώς του και τονίζει δια των αλληπαλλήλων αναπλμών και διακυμάνσεών του τα ώραϊα πρόσωπα και τας ώραϊας έσθητας των

χορευτριών, το πράγμα είναι υποφερτόν. Άλλ' όταν, με την συνήθη άγγλομακίαν μερικών φρακτικών κυριών μας, τα παράθυρα κλειώνται έρμητικώς και αι σχισμαϊ αυτών φράσσονται υπό φόβου μη έστω και μία ακτίς του εισδύση και άμαυρώση το τεχνητόν φώς των πολυελαίων, όταν, ενω ο ήλιος έξω όργιζι εις άρμονικούς των χρωμάτων συνδυασμούς, εις πανήγυριν και χαράν της φύσεωσ υπό όρίζοντα ανοικτόν, άγρόν, μυροβολισμένον από την ζωογόνον καθαρού άέρου πνοήν, ή νεότης καταδικάζεται να χορεύη εντός των τεσσάρων τοίχων των δωματίων, το πράγμα αποβάνει γελοϊον και παραλόγον ένταυτώ.

Εις αυτάς τας σκέψεις με ένεβάλεν εις χορός μεταμεσημβρινός, ο όποιοσ έδόθη αυτην την εβδομάδα, με παράθυρα κλειστά εις το μέγαρον της κ. Στ. Δραγουμή. Ήτο χορός των νέων μόνον, χορός λευκόσ, ως συνήθωσ όνομάζονται εις Γαλλίαν οι χοροϊ αυτοϊ

Αϊ νεάνιδες του κκλου μας κότμου παρήλασαν όλαι ανά τας πολυτελεισ αίθουσας του φιλοξένου αθηναϊκού οικου και πολλαϊ κορασίδες στολισμένοι με λευκά, ως άνθη χειμερινών θερμοκηπίων, μέχρι χθές μόνον με τας κούκλασ των παιζουσαι, εισήχθησαν δια πρώτην φοράν εις τον κόσμον αυτόν των αίθουσών και ήσθάνθησαν εις τας παιδικάσ καρδιάσ των όλων τον κλονισμόν των νέων έντυπώσεωσ και συγκινήσεωσ, με τας οποιάσ συνοδεύεται πάντοτε ή πρώτη εις τον κόσμον παρουσίαισ της κόρης.

Ή έορτή των πτωχών εργατιδων

Αυτή, φίλη μου, είναι ή έορτή των πλουσίων, των χαϊδευμένων, των προνομιούχων κορασίδων, των οποίων ή εις τον κόσμον εισαγωγή χαϊρετίζεται με μειδιάματα και χορούσ και όνειρα ροδεινά μέλλοντοσ ευτυχούσ.

Άλλά και εις ένα ταπεινόν οικίσκον της οδοσ Νικοδήμου έωρτάσθη αυτην την εβδομάδα άλλη νεανίδων έορτή, από την οποίαν όμως έλειπαν αι ώραϊαι και τριχαπτωται έσθητες και οι πλούσιοι στολισμοϊ και αι μουσικαι και ο θόρυβοσ του χορού. Την έορτην αυτην ήγίασεν εις λειτουργόσ του θεού και έφείδρυνε το μειδιάμα μιζσ εικόνοσ άγίασ και έχαροποίησαν διαμειφθέντεσ λόγοι άγάπης και στοργήσ και έγλύκανε και διεθέριμανεν ή συνείδησις της επιτελέσεωσ του καθήκοντοσ.

Αυτή είναι ή έορτή των πτωχών εργατιδων του Άσούλου μας της Αγίασ Αϊκατερίνησ, έορτή τελοουμενή κατ' έτος επί τη έπετειφ την προστάτιδοσ του Άσούλου Αγίασ, έορτή, καθ' ήν συσφιγγονται περισσότερο οι δεσμοϊ των εργατιδων μετά των προστατεουσών αυτάσ κυριών, καθ' ήν εξαίρεται και επαινείται ο ζήλοσ, ή εργατικότησ και ή τιμιότησ των από της μικράσ, της παιδικήσ ηλικίασ των ήρωϊκών τουτων βιοπαλαιστριών, καθ' ήν προσφέρονται εις αυτάσ άνθη και γλυκύσματα, καθ' ήν και αυται άπτότερον αισθάνονται, ότι δέν είναι μόνοι και έρημοι εις τον κόσμον, άλλ' ότι και ή κοινωνία και ή εκκλησία τας τιμασ και τας άγαπᾶ, αντικαθιστώσα ευχαρίστωσ την οικογένειαν και την πατρίδα, μακράν της οποιάσ αυται είναι καταδικασμένοι να ζούσ.

Και την μέν εκκλησίαν αντιπροσωπεύει κατά την ημέραν ταύτην εις το Άσυλον από της ιδρύσεωσ αυτού ο πανοσιώ-

τατοσ αρχιμανδρίτησ κ. Καββαθιάσ, ο μοναδικόσ ούτοσ ιεροκλήροσ Άπτικήσ, ο μετά πατρικού ζήλου και ώραϊων λόγων εξαίρων κατ' έτος ένώπιον των εργατιδων και των κυριών τον έκπολιτιστικόν σκοπόν του Άσούλου και βαρυσημάντοσ παραιναιτικούς λόγουσ απευθύων έκάστοτε προς τας εργατιδασ. Την δε κοινωνίαν αντιπροσωπεύει το Διοικητικόν Συμβούλιον των Κυριών, το όποιον και καθ' όλον το έτος, αλλά και κατά την ημέραν ιδία ταύτην θερμότερον διατρανοϊ τα προς τας εργατιδασ αισθήματά του, αισθήματα μητρικήσ άγάπης και συμπαιθείασ, ήτις τας παρακολουθεϊ εις πάσαν του βίου των στιγμήν.

Και τώρα θέλεισ να σοι ειπω ποιαι, κατά την γνώμη μου άπήλαυσαν περισσότερο κατά την εβδομάδα αυτην την έορτην των, και ποιαι υγιεστεράσ και καλλιτεράσ απεκόμισαν εξ αυτήσ έντυπώσεϊσ; αι πλούσιαι, αι χαϊδευμένοι του μεγάλου χορού ήρωϊδεσ ή αι πτωχαι του επί της οδοσ Νικοδήμου οικίσκου εργατιδεσ;

Μην εκπλήττεσαι, σε παρακαλώ, διότι τολμώ να κάμνω την σύγκρισιν αυτην. Μην νομίζησ ότι ή παιδική και ή νεανική ευτυχία έγκειται εις τον από καλήν όρχήστραν συνοδευόμενον χορόν, άλλ' ουτε εις την ευχαρίστησιν, ήν αισθάνεται ή κόρη περιβαλλομένη από πλουτίουσ στολισμούσ. Αυτό είναι μόνον ο τι φαίνεται καλόν εις τας δικσκαδάσ μας. Εϊναι το ανοιγμένον ρόδον, το όποιον μεθύει με τα χρώματά του, υπό τον θερμόν της ημέρασ ήλιον, αλλά το όποιον αποφυλλίζεται και μόνον τας ακάνθησ του άφίνει να φαίνωνται, εύθις ως ο ήλιος παύση να το θερμαίνη.

Αϊ κορασίδεσ αι πλούσιαι, αι λευκοφορεμένοι, αι όποικι έθαμάζουσ τα μικρά των υποκείμενα εις τουσ κρυσταλλοσκεπεϊσ τοίχουσ, και έφαντάσθησαν προς στιγμήν έαυτάσ αληθεϊσ νύμφασ των παρχαυθιών, τα όποια μέχρι χθές ταϊσ διηγείτο ή τροφόσ των, εύρέθησαν αϊφνησ την επαύριον πολύ απεγοητευμένοι, διότι με την άπίκδυσιν του φορέματοσ εξέλειπε και ή γοητεία ή μαγευτική, εξέλειπε το ακτινωτόν, το όποιον μόνον αι νύμφη των παρχαυθιών διατρουδιν εις όλην των την ζωήν. Ήπειτα ποία πικρία, πόση λύπη, πόση άπελπισία σήμερα, ότι ή μέθη του χορού διασκεδάσθη και έκάστη εκ των μικρών χορευτριών αναμνησκαται, ότι πλέον χαϊδευμένη, πλέον περιζήτητοσ ήτο ή άλλη εκείνη φίλη των ή ξανθή ή ή μελαγχροινή, με την οποίαν όλαι έχόρευον, είτε διότι ήτο ώραϊα, είτε διότι ειχε περισσότερον χάριν, είτε διότι έχόρευε καλλίτερον, είτε διότι έφερεν ώραϊότερον φέρεμα, είτε διότι ήτο κόρη πλουσίου τινόσ και έπιφανούσ. Και εάν, ως συμβάνει βέβαια εις τας πλείστασ εξ αυτών, ή ιδική των οικία δέν είναι ουτε τόσοσ ώραϊα και μεγάλη, ουτε τόσοσ πλουσίωσ επιπλωμένη, ως το χθεσινόν έκείνο μέγαρον του χορού, πόσον μικρόν φαίνεται σήμερα το πατρικόν οικημα, πόσον πενιχρόν και ξεπεσμένον, πόσον άσχημον και γυμνόν και εις ποίουσ συλλογισμούσ, εις ποια όνειρα φιλοδοξίασ δέν εμβάλλουσ αι σκέψεισ αυται τας μικράσ των θυμάτων αυτών κεφαλάσ;

Ύστερον λοιπόν από την χθεσινήν μέθην, από τουσ έφημέρουσ εκείνουσ θριάμβουσ τί άλλο μένει σήμερα παρά κούρασισ, κεφαλόπονοσ, άδικησσία προς εργασίαν, προς μελέτην, προς οϊκάνθηποτε ένσχόλησιν, και εις το βάθοσ της ψυχής

έν μικρόν σπέρμα τίσ οϊδε τίνουσ έλαττώματοσ, ποίου κακού, άναπτυχθέντοσ έκεί υπό την μεθυστικήν της όρχήστρασ συνοδείαν και την άρωματισμένην εξ άνθων και μύρων ατμόσφαιραν.

Τώρα δε έλθωμεν και εις τας πτωχάσ μας εργατιδασ, αι όποικι την έορτήν των όφείλουσ αποκλειστικώς εις την εργατικότητά των και εις την άγάπην και την εκτίμησιν μας. Την έώρτασαν υπό το ώραϊον φώς της ημέρασ, άφοϋ διασκεύασαν με τας ίδιασ χειράσ των, τας υπό της εργασίασ εύλογημένασ, την μικράν του Άσούλου αίθουσαν, την οποίαν έστόλισαν με άνθη, άγορασθέντα και πάλιν εκ του καρπού της εργασίασ των.

Από την έορτην δε αυτην απεκόμισαν την βεβαιότητα ότι άν και ταπεινή και άσσημοσ ή εργασία των τας έξυποϊ, τας έξευγενίζει και τας προάγει εις προσωπικότητασ σεβαστάσ. Ή πεποίθησις αυτη άνέπτυξε τον ύπερ της τέχνηστων ζήλότων, οι λόγοι δε τουσ όποίουσ ήκουσαν κατέσπησαν το έργον έκάστησ εξ αυτών προσφιλέστερον και την επαύριον ειπερ ποτε πρόθυμοι και ευτυχεϊσ, με την καρδίαν κούφην και την συναίσθησιν της ίδιασ αξιοπρεπειάσ επανέλαβον και πάλιν το έργον των ευτυχεϊσ, άτενίζουσαι προς την αποπτάσασ της έορτήσ ημέρασ ως εις έν σημεϊον φωτεινόν, το όποιον τας οδηγεί και εις το μέλλον και θερμαίνει και αναζωογονεί τον ύπερ της εργασίασ ζήλόν των.

Ο κ. Μοσχάκησ και το γυναικειόν ζήτημα

Άκριβώς εκ της έορτήσ αυτήσ εύρον αίτίαν να ζητήσω την γνώμη του γνωστοϋ εκκλησιαστικού μας ρήτοροσ κ. Ίγνατίου Μοσχάκη περϊ του γυναικειού ζήτηματοσ. Ο κ. Μοσχάκησ δέν σοϋ είναι βεβαίωσ άγνωστοσ, άφοϋ και έγώ τοσάκι σοι ώμίλησα περϊ αυτού και παρ' άλλων βέβαια έχεις ακούσει να γίνηται λόγοσ. Είναι εκ των έπιφανεστάτων θεολόγων μας και ρητόρων της εκκλησίασ. Πολύ συχνά φθάνει εις το ύψοσ του λόγου του Père Didon, τον όποιοσ τόσοσ εκεί ήθαμάζεις, με μόνην την διαφοράν, ότι ο κ. Μοσχάκησ είναι θεολόγοσ λαϊκόσ, ότι δέν τύπτει ποτε το στήθοσ του, όταν απαγγέλλη τουσ λόγουσ του ότι δέν άγριεύει και δέν φωνάζει υπερβολικά και δέν κτυπα τουσ γρόνθοσ του πουθενά, άλλ' ουτε χύνει κρονοϋσ ιδρώτοσ εκ της ρητορικήσ άγωνίασ του.

Πλήν της έν τω Πανεπιστημίφ και τοϊσ Γυμνασίοϊσ του κράτουσ διδασκαλίασ του, ο κ. Μοσχάκησ έχρημάτισε καθηγητήσ των θρησκευτικών εις τα άνώτερα Παρθεναγωγεία μας επί πολλα έτη, συχνάκισ έλαβε τον λόγον από του βήματοσ του Παργασσοϋ περϊ Γυναικόσ και συγγράμματα σχετικᾶ έδημοσίευσε. Και το ζήτημα άρα έχει μελετήθει έπισταμένωσ και την γυναίκα έχει ψυχολογήσει.

Ο κ. Μοσχάκησ λοιπόν κατ' αρχήν φρονεί ότι το σημεϊον, εις το όποιον ιδία πρέπει να περιστρέφηται ή όρσις της γυναικόσ είναι ο οικοσ. Άλλ' ότι πρέπει να παρασκευάζεται αυτη καταλλήλωσ εις οϊαν δήποτε κοινωνικήν θέσιν και άν άνήκη, ότι πρέπει να επιδίδηται και έμμανθήνη είτε έπιστήμην, είτε άλλο τι γυναικειόν επάγγελμα, όπως έν παρουσιασθησομένη άνάγκη και αυτη ζήση έντίμωσ και εις την οικογένειάν της φανή χρήσιμοσ.

—Φρονείτε, τῷ εἶπον, ὅτι ἡ πολιτεία ὀφείλει νὰ ἀνοίξη καὶ εἰς τὴν γυναικὰ τὰς πύλας τῶν δημοσίων θέσεων, ὅτι αἰφνης εἰς τὰ τηλεγραφεῖα καὶ τὰ τηλεφῶνα θὰ ἦτο καλόν, ὡς γίνεται παντοῦ, νὰ ἐργάζονται γυναῖκες;

—Ἀπολύτως ἐξετάζων τὸ πρᾶγμα οὐδέναν λόγον ἐναντιότητος ἔχω φοβοῦμαι ὅμως ὅτι σήμερον ὡς ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια ὁ ἄνθρωπος νὰ μὴ ἐπιιδίδεται εἰς ἄλλο τι ἢ εἰς ἐπιστήμας καὶ εἰς δημοσίας θέσεις τοῦτο θὰ ἐπιφέρει ἀναστράψωσιν εἰς τοὺς ἀνδρικούς κύκλους.

—Καὶ δὲν νομίζετε ὅτι τοῦτο θὰ ὀφελήσῃ αὐτοὺς τοὺς ἄνδρας, οἱ ὅποιοι κατ' ἀνάγκην θὰ τραποῦν εἰς ἐπιχειρηστέρας ἐργασίας, ὡς τὴν βιομηχανίαν, τὴν γεωργίαν, τὸ ἐμπόριον;

—Βεβαίως, ἀλλ' ὅπως δῆποτε εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐφομογῆς τοιοῦτου μέτρου θὰ ἀπαντηθῶσι πάντοτε δυσκολίαι, ὡς συμβαίνει ἄλλως τε διὰ πάσης τὰς κοινωνικὰς μεταρρυθμίσεις. Ἐν γένει φρονῶ ὅτι διὰ τοὺς νεωτερισμοὺς αὐτοὺς, τοὺς ὁποίους, ὡς ἀλλαχοῦ ἐπέβαλεν ἡ ἀνάγκη, θὰ ἐπιβάλῃ καὶ παρ' ἡμῖν, ἀπαιτεῖται διὰ καταλλήλου ἀνατροπῆς νὰ παρασκευασθῇ καὶ ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ γυνὴ καὶ ἡ κοινωνία μας ἐν γένει.

Εἰς τὴν διδομένην δὲ σήμερον ἀνατροπὴν εἰς τὰς νεανίδας τῆς μέσης ἰδιᾶ τάξεως πᾶν ἄλλο βλέπω ἢ τὴν πρακτικὴν τῶν νεανίδων μόρφωσιν. Ἡ ἐκπαίδευσις εἶναι μᾶλλον ἐπιπόλαιος, θυσιαζομένη πάντοτε τῆς οὐσίας εἰς τὴν ἐπιδείξιν. Ὅχι μόνον δι' εἰδικὴν τινα ἐργασίαν δὲν προπαρασκευάζεται ἡ κόρη, ἀλλ' οὔτε διὰ τὰ στοιχειώδη τοῦ οἴκου καθήκοντα καταλλήλως καὶ συστηματικῶς ἀσκεῖται.

—Ὡστε σεῖς, ὅστις ἐζήσατε καὶ εἰς τὴν Εὐρώπῃ πολλὰ ἔτη, ποῦ εὐρίσκετε τὴν γυναῖκα καλλίτερον κατηρητισμένην διὰ τὰ καθήκοντα τῆς οἰκοδοσιῆς, συζύγου καὶ μητρὸς, ἐκεῖ ὅπου καὶ ἐκτὸς τοῦ οἴκου ἐργάζεται καὶ διὰ τὸν πρακτικὸν βίον ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας ἀσκεῖται ἢ ἐδῶ;

—Ἐκεῖ. Μία οἰκοδόσποινα Γερμανὶς τῆς μέσης τάξεως εἶναι ἀληθῶς κάτοχος τῆς οἰκονομικῆς ἐπιστήμης. Τὴν ἐργασίαν καὶ ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ οἴκου θεωρεῖ καύχημα, ἐνῶ ἐδῶ αἱ γυναῖκες τῆς αὐτῆς περιωπῆς καὶ τάξεως τὴν ἐργασίαν θεωροῦν ἐντροπὴν καὶ ὄνειδος. Ἐκεῖ εὐποροὶ οἰκογένειαὶ κάτοχοι περιουσίας ἑκατὸν χιλ. μάρκων ἐργάζονται ὅλοι, πατήρ, μήτηρ, υἱοὶ καὶ θυγατέρες· ὁ οἶκος τῶν δὲ ἀποτελεῖ τύπον μοναδικῆς τάξεως καὶ ἀρμονίας καὶ οἱ μεταξὺ τῶν ἀναπτυσσόμενοι οἰκογενειακοὶ δεσμοὶ εἶναι τρυφερῶτατοι.

—Ὡστε δὲν νομίζετε ὅτι ἡ ἐργασία τῆς γυναικὸς δύναται νὰ ἐπιφέρει χαλάρωσιν τοῦ οἴκου;

—Ὅχι, ἐὰν ἡ γυνὴ καὶ παρ' ἡμῖν μορφωθῇ, ὡς ἀλλαχοῦ καὶ ἀποκτήσῃ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξιν νὰ ἐπαρῇ εἰς ὅλα.

—Καὶ διὰ τὴν πολιτικὴν φρονεῖτε ὅτι εἶναι προτιμότερον ἢ γυνὴ νὰ ἐργάζεται ἀπὸ τὰ παρασκηνία, ἢ νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ εἴπῃ ἐλευθέρως, ἐν πληρεῖ συνειδήσει τῆς εὐθύνης, ἢν ἀνταλαμβάνει, τὴν γνώμην τῆς;

—Ἡ σημερινὴ πολιτικὴ τῆς γυναικὸς εἶναι ἐπιβλαβεστάτη. Ἀλλὰ δὲν τολμῶ νὰ ἀποφραθῶ καὶ ὑπὲρ τῆς ἐπισήμου συμμετοχῆς τῆς εἰς τὴν πολιτικὴν.

—Νομίζετε τοὺς νόμους, οἱ ὅποιοι διέπουν τὰ τῆς γυναικὸς παρ' ἡμῖν δικαίους; Νομίζετε ὅτι ὁ ἄνθρωπος, γινόμενος κύριος τῆς γυναικὸς πρέπει νὰ ἐξασκῇ ἀπόλυτον κυριότητα ἐπὶ τῆς περιουσίας, ἐπὶ τῆς τύχης καὶ αὐτῆς καὶ τῶν τέκνων τῆς, αὐτὴ

δὲ νὰ θεωρῆται ἀνήλιξ καὶ ἐὰν ὁ σύζυγος εἶναι ἄσωτος, μέθυσος ἢ χαρτοπαίκτης νὰ εἶναι ἐλεύθερος νὰ ρίπτῃ τὴν οἰκογένειάν του εἰς τὴν ἀθλιότητα; Νομίζετε δὲ ὅτι οἱ νόμοι αὐτοὶ, οἱ τὸσον ἄδικοι, δύνανται νὰ τροποποιηθῶν, ἐφόσον ἡ γυνὴ δὲν λάβῃ ἐνεργότερον μέρος εἰς τὴν πολιτικὴν;

—Οἱ νόμοι αὐτοὶ εἶναι ἀδικιώτατοι.—Καὶ ὁ κ. Μοσχάκης μοὶ διηγήθη ἐπεισόδιον πρόσφατον κόρης πλουσίας, τῆς ὁποίας τὴν περιουσίαν κατασπατάλα ὁ μέθυσος καὶ ἄσωτος σύζυγος, τὰ τέκνα καταστρέφει διὰ διαγωγῆς ἀθλίης, αὐτὴν δὲ βασανίζει καὶ στερεῖ καὶ τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων.—Ἀλλὰ, προσέθηκεν, ἐλπίζω ὅτι καὶ χωρὶς τὴν συναλλαγὴν τῶν ψήφων οἱ νόμοι αὐτοὶ οἱ τὸσον ἄδικοι ἠμποροῦν νὰ τροποποιηθῶν. Οἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν νομοθετῶν εἶναι πατέρες καὶ σύζυγοι, δὲν νομίζω λοιπὸν ἀδύνατον τὴν παρ' αὐτῶν τροποποιήσιν τῶν νόμων ὑπὲρ τῆς γυναικὸς, ὕστερον μάλιστα ἀπὸ τὴν ὄψιν, ἢν δίδετε, διὰ τῶν δημοσίων ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου συζητήσεώς σας.

Ο ΕΡΩΣ ΕΝ ΤΩ ΓΑΜΩ

Α'.

Ἦμην εἰς τὸν κῆπον, ὅτε μοὶ ἀνήγγειλαν τὴν ἐπίσκεψιν τῆς κυρίας Ζ. Ἦτο δειλὴ θερμὴς ἡμέρας ἐκ τῶν θερμότερων τοῦ Ἰουλίου καὶ εἶχον καταβῆ νὰ εὐρῶ καταφύγιον εἰς τὴν δροσιθεῖσαν ὑπ' ἀφθόου ὕδατος ὄασιν, καθ' ὅσον καὶ αἱ ρίζαι τῶν εὐγενῶν ἐσπεριδοειῶν τοῦ κήπου εἶχον ποτισθῆ ἐκ τῆς δεξαμενῆς καὶ τὰ φύλλα διὰ καταλλήλου ἀντλίας εἶχον πλυθῆ.

Εἶπον νὰ ὀδηγήθω εἰς τὸν κῆπον τὴν κυρίαν Ζ. Θὰ ἤμεθα ἐκεῖ καλλίτερον ἢ ἐντὸς πνιγροῦ δωματίου κατὰ τὴν ὥραν μάλιστα ἐκείνην. Ἄλλως τε ἂν καὶ ἡ γνωριμία μας ἦτο πρόσφατος, ζωηρὰ συμπάθεια, ἐπέχουσα τόπον παλαιᾶς φιλίας, εἶχε μεταξὺ μας ἀναπτύχθῃ κατὰ τὸν νόμον, ἴσως, τῆς φυσικῆς συγγενείας.

Ἦτο σύζυγος ἀνωτέρου ἀξιοματικῆς πρὸ ὀλίγων μόνον μηνῶν τοποθετηθέντος εἰς τὸ εἰς τὴν πόλιν μας ἑδρεῖον συναγχα.

Νέα ἀκόμη, νόστιμη, χαριστάτη καὶ εὐθυμὸς ὦ! εὐθυμὸς ὡς νεανίς, ἦτις ἀκόμη μόνον τὰ ρόδα ἔδρεψε τῆς ζωῆς!

—Ἄ! Τί καλὴν ἰδέαν ποῦ εἶχες νὰ με προσκαλέσῃς ἐδῶ, μοῦ εἶπεν ἀσπαζομένη με καὶ κινῶσα ταχέως τὸ ριπίδιόν τῆς. Τί ζέστη, μὰ τί ζέστη! Σὲ βεβαίως ἔσκασα, ὡς ποῦ νὰ ἔλθω. Καλὲ δὲν εἰζεύρει κανεὶς τί νὰ κάμῃ καὶ μέσα εἰς τὸ σπῆτι φοβρὸς καὶ ἐξω χειρότερα!

Τί δροσιὰ ποῦ ἔχεις ἐδῶ! Σὺ δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ ἐξέλθῃς, κάθεται ἐδῶ καὶ ρεμβάζεις.

Μὲ τὸν ἐλαφρὸν αὐτὸν τόνον ἐφλυαρήσαμεν ἀρετὴν ὥραν περὶ τῶν τέκνων μας, περὶ τῆς ἡμερησίας οἰκιακῆς διατάξεως, περὶ τῶν ἀνθέων μας κ.τ.λ., ὡς ὁμιλοῦσι, συνήθως, δύο κυρία, αἱ ὅποια δὲν ἔχουσι τοιαύτην οἰκειότητα, ὥστε ν' ἀποκαλύψωσι τὸ ἄδυτον τῶν ἰδίων σκέψεων καὶ αἰσθημάτων, δὲν ἐπιθυμοῦσι δὲ νὰ διασκεδάσωσι δαπάνῃ ἀπασῶν τῶν γνωρίμων τῶν, ἐκθέτουσιν τὰ μικρὰ γελοῖα, τὰς ἀδυναμίας καὶ τὰ ἐλαττώματα ἐκείνων.

Ἐν τούτοις, ἐφ' ὅσον ἡ δειλὴ ὑπεχῶρις εἰς τὴν ἐσπέραν, ἐφ' ὅσον ἡ ἡρεμὴ διεχύνετο περὶ ἡμῶν, ἡ συνδιαλέξεις ἐγίνετο μᾶλλον ἐμπιστευτικὴ.

Ἐξ ἀρχῆς εἶχον παρατηρήσει ὅτι με ὄλην τὴν φαινομένην ζωηρότητα τῆς συντροφίου μου, σκιὰ μελαγχολίας ἐθάμβου τοὺς ζωηροὺς καὶ γλυκεῖς ὀφθαλμούς τῆς. Διέκοπτεν ἐνίοτε ἀποτόμως τὴν ὁμιλίαν καὶ ὑπὸ τὰς τελευταίας λάμψεις τοῦ τοῦ δύντος ἡλίου, τὰς φωτιζούσας τὰς στέγας τῶν περὶ οἰκιῶν καὶ πορφυρούσας τὰς ὕλους τῶν παραθύρων μοὶ ἐφάινετο ὡς νὰ διέκρινα καὶ τὴν λάμψιν δακρύων.

Ἐπὶ τέλους δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ.

—ὦ! Δὲν εἰζεύρεις πόσον εἶμαι στενοχωρημένη σήμερον, φιλότατη μου, μοῦ λέγει. Μοῦ πονεῖ τὴν καρδιά μου. Αἰσθάνομαι τόσην λύπην, ὥστε σοῦ ζητῶ συγγνώμην, ἀλλ' ἔχω ἀνάγκην μιᾶς συμπαθοῦς ψυχῆς διὰ νὰ ἐξηγηθῶ! Ὁ σύζυγός μου εὐρίσκει ὑπερβολικὴν τὴν λύπην μου αὐτὴν, ἀλλ' οἱ ἄνδρες δὲν τὰ πέρνουν κατάκαρδα αὐτὰ τὰ πρᾶγματα.

Φαντάσου, εἶχον σήμερον ἐπιστολὴν μιᾶς ἐξαδέλφης μου, ἀδελφῆς μου εἰμπορῶ νὰ εἶπω. Δὲν εἶχα ποτὲ ἀδέλφια καὶ τὴν θεώρησα πάντοτε, ὡς ἀδελφὴν μου. Καὶ μοῦ γράφει ὅτι χωρίζει ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς!.... Ὑστερον ἀπὸ δέκα ἔτη, ὕστερον ἀπὸ τόσον ἔρωτα εἰς τὴν ἀρχὴν, διότι εἶναι γάμος ἐξ ἔρωτος! Ἀχ πόσον δυστυχῆς εἶναι! Τώρα τὰ τελευταῖα ἔτη ἐμαρτύρησεν ἡ καυμένη. Καὶ μᾶς τὸ ἐκρυπτε. Τώρα ἐξέσπασε καὶ τὰ διηγεῖται ὅλα.

Ἀφοῦ τῆς ἤνοιξε τὴν καρδίαν καὶ τῆς ἔδειξε μίαν γωνίαν τῆς Ἐδέμ, κατόπιν ἤρχισεν ἡ ἀδικηγορία, ἡ ἐγκατάλειψις, ἡ ἀπιστία! ὦ! ἡ ἀπιστία τοῦ χειρότερου εἴδους.

Ἐπέμεινε τὰ πάντα, τὴν κακὴν μεταχείρισιν, τὴν καταστροφὴν τῆς περιουσίας τῆς εἰς τὸ χαρτοπαίγιον, ἀλλ' ἂν τὸν ἐξευτελισμὸν δὲν εἰμπόρεσε νὰ τὸν ὑποφέρει. Χωρὶς περιουσίαν, χωρὶς παιδιὰ, συντετριμμένη ἐπέστρεψεν εἰς Πάτρας, εἰς τοὺς γονεῖς τῆς καὶ ἀπ' ἐκεῖ μοῦ γράφει.

Οἱ λυγμοὶ τὴν διέκοψαν. Ἐπὶ ἀρετὴν ὥραν ἐπηκολούθησε σιγῇ καὶ ἤκουετο ὁ ρόγχος τοῦ ρέντος ὕδατος καὶ τὸ ἐλαφρὸν φύσημα τῶν φύλλων τῶν δένδρων, τὰ ὅποια ἤρχισεν νὰ κινῆ ἢ ἀρξαμένη ἐσπερινῆ αὐρα.

—Καὶ εἶναι τὸ νόστιμον, ὑπέλαβε χαμογεῶσα, ὅτι καὶ ἐγὼ τὸν εἶχον ἐρωτευθῆ αὐτὸν τὸν προκομμένον κύριον, τὸν τέως ἐξαδέλφον μου! Εὐτυχῶς δι' ὀκτὼ ἡμέρας μόνον.

Τὸ τελευταῖον ἔτος ποῦ ἤμην εἰς Ἀθήνας εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον, εἶχεν ἔλθει καὶ ἡ ἐξαδέλφη μου ἀπὸ τὰς Πάτρας καὶ ἔμεινε ἐκεῖ τὸν χειμῶνα εἰς τῆς θείας μας, τῆς ἀδελφῆς τῆς μαμμᾶς μου. (Ἡ Μαριέττα εἶναι κόρη τοῦ ἀδελφοῦ τῆς μαμμᾶς).

Εἰς τὰς Ἀθήνας συνήντησε τὸν κ. Θεαγένην εἰς τὰς ἐσπερίδης φιλικῆς οἰκογενεῖς καὶ ἠγρήθησαν.

Ἦτο πολὺ εὐμορφῆ ἡ Μαριέττα, ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι περισσότερο εἰλικύθη ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν προικὰ τῆς!

Τὸ ἐπόμενον φθινόπωρον ἤμην καὶ ἐγὼ εἰς Πάτρας. Εἶχον τελειώσει τὰ μαθήματά μου, ἀλλὰ δὲν με ἀφήκαν οἱ γονεῖς μου νὰ πάρω τὸ δίπλωμά μου. Ἦμην τότε δέκα ἑπτὰ ἐτῶν, ἐκτοτε δὲ ἡ μεγαλειτέρη ἐπιθυμία τῶν γονέων μου ἦτο νὰ με ὑπανδρεύσουν. Τότε εἶχεν ἔλθει εἰς Πάτρας καὶ ὁ κ. Θεαγένης. Φαίνεται ὅτι ἡ θεία, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποταθῆ

διὰ τὴν Μαριέτταν, εἶχεν ἐπιφορτίσει τὴν μαμμὰ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τούτου εἰς τὸν ἀδελφὸν τῆς καὶ νὰ διεξαγάγῃ τὴν ὑπόθεσιν.

Ἐγὼ ἠγνούσα ὅλα αὐτὰ. Ἡ Μαριέττα μ' ἐνόμιζε τότε ὅτι ἤμην ἀκόμη διὰ τὰς κούκλας καὶ τὸ ἀλφειοτάριον καὶ δὲν μοῦ εἶχεν εἶπει τίποτε διὰ τὸ μικρὸν τῆς μυθιστορήμα.

Ἐννοεῖς ὅτι ὅτε ἦλθεν ὁ κ. Θεαγένης εἰς ἐπίσκεψίν μας, ὅτε τὸν εἶδα διὰ πρώτην φοράν, μοῦ ἔκκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν. Εἶχε τὸ ἐξωτερικὸν πολὺ ἐπιμεμηλημένον μετὰ μικρολόγου μάλιστα φιλαρσεμίας.

Τώρα ἀποῶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μ' ἀρέσῃ εἰς τέτοιος dandy, ἔστω καὶ προσκαίριος!

Μοὶ ἐφάνη εὐμορφος; Δὲν πιστεύω. Δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἠσυχολήθην με τὴν μορφήν του.

Ὁ λαίμοδετός του, τὰ κουμπιά του, τὰ ὑποδήματα τῆς τελευταίας μόδας, τὸ μπαστουνάκι του, αὐτὰ ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἐπετρυγίζον τὴν νύκτα εἰς τὰ ὄνειρά μου. Εἶχε τὸ chic τῶν Ἀθηναίων, βλέπετε, καὶ αὐτὸ μοῦ εἶχε κτυπήσει περισσότερο.

Ὑστερον ἀπὸ τὰ σουρτοῦκα τῶν τότε καθηγητῶν μας, ὕστερον ἀπὸ τὸ ἀδελφίον καὶ αἰδῆμον ὕψος τῶν νέων ἐπαρχιωτῶν, τοὺς ὁποίους, ἕως τότε εἶχον γνωρίσει, αὐτὸς μοῦ ἐφάνη ὡς τὰ μιδέλα τῶν καπέλων καὶ τῶν φορεμάτων μας, τὰ ὅποια ἔχουν τὸ chic τῶν Παρισίων!

Ἐπέθεσα ὅτι ἦτο γαμβρὸς δι' ἐμέ! Καὶ ἔχασα, ὡς εἶπον, τὴν ἡσυχίαν μου τὴν ἡμέραν νὰ προσμένω πότε νὰ ἐπανέλθῃ καὶ τὴν νύκτα νὰ τὸν σκέπτομαι καὶ νὰ ὀνειρεύομαι δι' αὐτόν. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν εἶχεν ἀσυχολήθῃ μαζὶ μου περισσότερο ἢ ὅσον ἡ εὐγένεια τὸ ἀπῆται. Μία πεπειραμένη νέα θὰ διέκρινε μεταξὺ κοινῶν τύπων φιλοφροσύνης καὶ εἰλικρινῶν ἐκδηλώσεων ἔρωτος, ἀλλ' ἐγὼ προσηλωμένη εἰς τὰ ἰδικὰ μου αἰσθήματα, δὲν ἐφρόντιζον διὰ τὰ λοιπά. Τὴν ἐπιφύλαξίν του τὴν ἀπέδιδον εἰς τὴν λεπτότητα τοῦ νὰ μὴ ἐκφρασθῇ πρὸ τῶν ἀρραβῶν!

Τὸν εἶδον δις ἢ τρίς εἰς τὸ διάστημα αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος. Εἶχε μικρὰς συνομιλίας με τὴν μαμμὰ, εἰς τὸ τέλος δὲ ἐκάστῃς ἐπισκέψεως με ἐκάλει ἡ μαμμὰ εἰς τὸ σαλονάκι διὰ νὰ χαριετήσω. Οὔτε σιγμὴ διήλθε τῆς δικαιοῦς μου ὅτι δὲν με ἠγάπα ἐκεῖνος. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μὴ μ' ἀγαπᾷ, ἀφοῦ ἐπρόκειτο νὰ με πάρῃ!

Ἦδη ἐσχεδιάζον τί χροῖμα νὰ παραγγείλω τὸ φόρεμα τῶν νυμφικῶν ἐπισκέψεων.

Μίαν φοράν ἦλθε κατὰ τὴν ἐσπέραν. Ἦτο πολὺ ὑγρασία καθ' ὄλην ἐκείνην τὴν ἐβδομάδα καὶ φαίνεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐσυναχῶσεν. Αὐτὸ τὸ συνάχι ἦτο ἡ σωτηρία μου! Ἐνῶ ἐκαθήμεθα εἰς τὸ σαλονάκι καὶ ἡ λάμπα ἔχυνεν ὑπὸ τὸ abat-jour ροδίζον γλυκύτατον φῶς καὶ ὠραῖα ροδίαια σιέψεις ἀπησχόλουν τὴν διάνοιάν μου, αἰφνης κακὸς ἰσχυρὸς παρμὸς διακόπτει τὸν ρητορεύοντα ὑποψήριον γαμβρὸν! Καὶ ἐπαναλαμβάνεται δις, τρίς, πολλάκις.

Ἄ! πόσον κωμικοὶ μοῦ ἐφάνησαν οἱ μορφοσμοὶ του! Φρικῶδες κωμικοὶ! Τὸ γελοῖον θανατώνει τὸν ἔρωτα. Μὰ τί καλὸν ἔκαμα λοιπὸν εἰς τὸν Θεὸν καὶ τοῦ ἔστειλε τὸ συνάχι ἐκεῖνο;

Φαντάσου τὴν θέσιν μου νὰ ἔχω ἀντιζήλον τὴν Μαριέτταν!

Ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα ἔμεινα πάλιν ἀύπνος, ἀλλ' ἡ ἀ-

πογοήτευσις ὄχι πλέον ὁ ἐνθουσιασμός, μοῦ εἶχε κόψει τὸν ὕπνον.

Εἰμπορεῖς νὰ ἐν-οήσης, ἐξηκολούθησε, πόση ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ μου ὅτε τὴν ἐπομένῃν ἡμέραν (ἦτο Κυριακὴ) ἦλθεν ἡ ἀ- γαπητὴ Μαριέττα, ἀστράπτουσα ἐκ χαρᾶς καὶ μοῦ ἀνήγγει- λεν ὅτι τὴν ἐσπέραν γίνονται οἱ ἀρραβωνέες τῆς μετ' ὃν κ. Θεαγένην, ὅτι ἡγαπῶντο πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' οἱ γονεῖς τῆς ἐ- τρώμαξαν νὰ πειθοῦν νὰ τὴν δώσουν εἰς τὰ ξένα, εἰς ἓνα ἀ- γνωστον καὶ ἐπὶ τέλους ἦτο εὐτυχῆς, εὐτυχῆς ὅπως εἶναι οἱ ἄγγελοι εἰς τὸν Παράδεισον...

— Εὐτυχῆς; Δυστυχῆς Μαριέττα !
— Ἀλλὰ τί εἶναι λοιπὸν ὁ ἔρωσ; εἶπε μετ' ὀλίγον ὡς μο- νολογοῦσα.

— Τὴν ἀπάντησιν μᾶς τὴν ἔδωκαν οἱ πρόγονοί μας, φιλιτά- τη, τῆς ἀπεκρίθη μειδιῶσα, οἱ ὅποιοι τὸν παρέστησαν ὡς γυ- μνὸν παιδίον καὶ ὄχι ὡς κομψοῦμενον dandy. Ἄν ναυαγοῦν τὰ ἐξ ἔρωτος συνοικέσια, δὲν παταίει ὁ ἔρωσ, ἀλλ' οἱ ἐκλαμ- βάνοντες, ὡς ἔρωτα τὸ μορμολύκειον τοῦ ἔρωτος.

— Ἐχεις δίκαιον, ἐξηκολούθησε. Δὲν εἰδεύρεις πόσον ἐπι- φυλακτικὴ ἔγεινα καὶ ἐγὼ κατόπιν. Μετὰ τὸν γάμον τῆς Μx- ριέττας ἀνεχωρήσαμεν καὶ ἡμεῖς καὶ ἐπήγαμεν εἰς ἐντάμω- σιν τοῦ μαμαπᾶ. Ὁ σὺ εἶπον ἄλλοτε ἔως, ἔτι καὶ ὁ πᾶ- τήρ μου ἦτο στρατιωτικός. Ἦτο τότε συνταγματάρχης καὶ ἐννοεῖται ὡς στρατιωτικὸς ἐστῆλλετο πότε ἐδῶ καὶ πότε ἐ- κεῖ. Ἐγνώρισα κατόπιν πολλοὺς νέους καὶ εὐγενεῖς καὶ κομ- ψοῦς μετ' ὁμοιωτέων ἐξωτερικὸν καὶ μετ' εὐπρεπεῖς τρόπους καὶ μ' ἐπεριποιούντο, ὡς συμβαίνει εἰς ἕλας τὰς νέας ποῦ εἶναι ὀλίγον ὑποφερταὶ καὶ ἔχουν καὶ μικρὰν προίκα, ἀλλ' ἤμην δὺςπιστος, δὺςπιστος πρὸ πάντων εἰς ἐμὲ αὐτήν.

Ἐφοδύμην μὴπως ἐκλάβω, ὡς ἔρωτα τῆς φαντασίας μου τὸν πυρετὸν καὶ ἐφοδύμην, προσέθηκε γελῶσα, μὴπως ὁ Ἄ- δωνίς μου δὲν δυνήθη νὰ ὑποστῇ τὴν δοκιμασίαν τοῦ πολλο- πλοῦ πταρνίσματος! Ἐζήτουν πλέον νὰ ἀγαπήσω μίαν ψυχὴν.

Οἱ γονεῖς μου μ' ἐπειράζαν, μοῦ ἔλεγον ὅτι θὰ μείνω γε- ροντοκόρη. Ἀλλὰ δὲν μ' ἔμελλεν, ἤμην τόσον εὐτυχῆς πη- σίον ταν !

Δυστυχῶς δὲν διήρκεσεν ἡ εὐτυχία μου ἐξ ὀλοκλήρου. Ἐ- χασα αἰφνιδίως τὴν καλὴν μου μαμαῖ. Φαίνεται ὅτι ἦτο καρ- διακὴ, ἀλλ' ἐ-ὡ τὸ ἡγνόνου, ποτὲ δὲν μοῦ εἶπον ὅτι ἔπασχε σπουδαίως.

Καὶ ἔμεινα μόνη μετ' ὃν πατέρα μου. Ἡ λύπη τὸν εἶχε πολὺ καταβάλλει, ἐπῆρε τὴν ἀποστρατεῖαν του καὶ ἐγκατε- στάθημεν ὀριστικῶς εἰς Πάτρως.

Εἰρήνη Οἰκονομίδου

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

(Παράφρασις)

Ὅταν τὸ βράδυ λύγη τὰ ξαυθὰ μαλλιά

Μ' ἀρτεῖ μετ' ὀριανὴν τὰ γαυθεῖα,

Μ' ἀρτεῖ νὰ τοὺς δίνω ἀπειρα γιλιὰ

Καὶ νὰ μετρωῖ ἐκεῖ ποῦ τ' ἀναδεῖω

Ἀνάμεσα σὲ τόσα κύματα χρυσᾶ,

Ὅπου σκεπάζουν ὅλη τῆς τὴν πλάτη

Καὶ τῆματα λεικὰ ἀκόμη περισσὰ

Ποῦ τὰ κυττάζω μετ' ὀλιμμένο μάτι.

Ἀχ, πόσα δὲ μοῦ λὲν αὐτὲς ἡ ἀργυρεῖ

Ἡ Τρίχες στὰ μαλλιά τ' ἀγαπημένα !

Μοῦ δείχνουνε πολλὰς φροντίδες τρυφερᾶς

Καὶ βάσανα ποῦ πέρασε γιὰ μένα.

Τῆς τόσες νύχτες ποῦ περνοῦσε μοναχῆ

Στῆς κλῆνης μου τὸ πλάγι καθισμένη

Τὴν ἀγωνία, τὴν πολλὴ τῆς ταραχῆ

Ὅταν βαρεῖα μ' ἔβλεπ' ἀρρωστημένη.

Νὰ μοῦ στολίσῃ τὴν καρδιά, τὴν κεφαλή

Μετ' ὃ γλυκὸ τὸ γνωστικὸ τῆς στόμα,

Νὰ θέλῃ νὰ με κάμῃ φρόνιμη, καλὴ

Ἀχ πόσο δὲν ἐκόπιασεν ἀκόμα !

Κόποι, φροντίδες, ἡ στοργὴ τῆς ἡ πολλῆ

Τὰ βάσανα, ὁ μυστικὸς τῆς πόθος

Ἐἶνε γραμμένα στὴ χρυσοῦ τῆς κεφαλῆ,

Στῆς τρίχες ὅπου λεύκανεν ὁ χρόνος.

Γι' αὐτὸ τὸ βράδυ, δταν λύγη τὰ μαλλιά,

Γονατιστὴ ἀπάνω στὸ κρεβάτι

Θερμὰ τοὺς δίνω τὰ γλυκὰ μου τὰ γιλιὰ

Καὶ τὰ μετρωῖ μετ' ὀλιμμένο μάτι.

Κρυσταλλία Δασκαλοπούλου Χρυσοδέρη

ΠΑΙΤΝΙΟΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑ

Ε'.

Ὅταν ἰδῶς προαιρέσει ὁ παῖς ἀναλαβάνῃ νὰ ἐκπληρώσῃ τι, καὶ δύσκολον πολλάκις, τότε τὸ πράττει προθύμως, ὑπερῆκον τὰς ἐνδεχομένας δυσκολίας. Ὅταν λοιπὸν διεγεί- ρηται νὰ πράττῃ τοῦτο συνεχῶς, ἐνισχύεται διὰ τῆς τοιαύ- τῆς ἔξωσ ἡ βούλησίν του καὶ προετοιμάζεται οὕτω νὰ ἐκτελῇ βραχυδρόμ τὰ δυσχερῆ, ἄνευ τῆς ἐλαφρυντικῆς προσθήκης τῆς εὐχαριστήσεως. Τὸ νὰ ζητῶμεν τι ὑπέροτερον τῶν δυνάμεων τοῦ παιδός, εἶναι τὸ ἀσφαλέςτατον μέσον τοῦ νὰ φαιρῶμεν τὴν πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος προθυμίαν του καὶ νὰ καθιστῶμεν αὐτὸ ὀκνηρόν.

Τούτου ἕνεκα μεγάλην δίδει ὁ Φρόβεελ σημασίαν εἰς τὸν κῆπον καὶ δὲν καλεῖ μεταφορικῶς μόνον τὰ νηπιαγωγεία του νηπιακὸν κῆπον. Διὰ τὸν παῖδα ὁ κῆπος εἶναι πεφραγ- μένη ἐλευθερία φύσις, ἐν ᾗ διὰ τῶν ἐντυπώσεων τοῦ φυσικοῦ κάλλους καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῦ μετὰ συμπαθείας αὐτενεργείας αὐτοῦ, οὐ μόνον ἐνισχύεται ἐν τῷ ἡθικῷ νόμῳ, ἀλλὰ καὶ ἀνάγεται εἰς αὐτὰ τὰ πρῶτα θρησκευτικὰ συναισθήματα τῆς εὐσεβείας. Ἐὰν ἡ νεαρὰ ψυχὴ δὲν συνείησε πρωτίμως νάνευ- ρίσκη τὸν δημιουργὸν διὰ τῶν θαυμασίων τῆς δημιουργίας, καὶ νὰ κοινωνῇ πρὸς αὐτόν, ὡς πρὸς πανάγαθον πατέρα, δὲν θέλει ποτὲ δυνήθη βραδυτέρον διὰ τῶν βιβλίων ν' ἀντιληφθῇ

τῆς θεότητος καὶ πολὺ ὀλιγώτερον νὰ καταστήσῃ ἐνεργὸν καὶ τελεσφόρον τὴν πρὸς αὐτὴν κοινωνίαν καὶ σχέσιν τῆς. Μόνον τὰ ὀρατὰ ὑπάρχουσι διὰ τὸ παιδίον καὶ παρασκευά- ζουσιν αὐτὸ εἰς ἀντίληψιν τῶν ἀοράτων, ὁ δὲ διὰ τῶν ἐρ- γῶν του ἐκδηλούμενος δημιουργὸς μόνον δύναται νὰ παρα- σκευάσῃ ἐν τῷ νῷ καὶ τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀοράτου ὑψίστου Πνεύματος.

Ἄλλως τε καὶ ὑπὸ ἀμέσως πρακτικῆν ἔποψιν ἡ κλίσις πρὸς καλλιέργειαν τῆς γῆς καὶ τῶν προϊόντων αὐτῆς εἶναι πολὺ- τιμος διὰ τὸν λαὸν ἰδίως. Ἡ βιομηχανία ἀφαιρεῖ καθεκᾶστην νέας ἀπὸ τῆς γεωργίας δυνάμεις, αἵτινες δύναται ἔως ν' ἀναπληρῶνται πάλιν, ὅταν πρωτίμως ἐξεγερθῇ εἰς τὰ παιδιά ἡ πρὸς τὴν γεωργίαν ἀγάπη.

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ περιληφθῶσιν ἐνταῦθα ὅλα ὅσα ἡ φύσις ἀποκαλύπτει τῷ τέκνῳ, οὐδὲ νὰ καταδειχθῇ ἡ σπου- δαιότης τῆς ἀπαύστου πρὸς αὐτὴν κοινωνίας τοῦ ἀνθρώπου, δι' ἧς νέας πάντοτε ἀποκτᾶ σωματικὰς καὶ πνευματικὰς δυ- νάμεις, κατ' ἀντίθεσιν τῆς ἐκ τοῦ ἐπιτετηθευμένου καὶ κατὰ συνθήκην βίου προκυπτούσης χαλαρώσεως καὶ πνευματικῆς ἀδρανείας.

Ἄν σπουδάζωμεν τὸν νηπιακὸν κῆπον καὶ τὰ παιδιά, ἐν ᾧ καλλιερῶσιν τὸν κῆπον ἡ καταγίνονται ἄλλως ἐν τῇ φύσει, ὀρθῶς ὀδηγούμενα καὶ σκοπίμως διδασκόμενα, τότε μόνον θέλομεν ἐννοήσῃ ποῦ δύναται νὰ φέρῃ ἡ ἐπιμέλεια καὶ ἀνά- πτυξις τῆς κατὰ τὸ φαινόμενον μικρᾶς καὶ ἀσημάντου πρὸς τὴν φύσιν ὀρμῆς.

Τότε μόνον θέλομεν ἐννοήσῃ, ὅτι ἡ πρώτη ὀρθὴ εἰσαγωγή ἐν τῇ φύσει καὶ ἡ συνετὴ χρῆσις τῶν προϊόντων αὐτῆς, δύ- νανται νὰ παρέχωσι στερεὰ καὶ ἀσφκλῆ θεμέλια εἰς ὅλην τὴν μετέπειτα ἐκπαίδευσιν.

Λίκατερίνη Δασκαρίδου

ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΣΤΟΜΑ

Μετ' ὀλίγον ἔκ τινων γεγονότων ἀντελήθη ὅτι ἡ μήτηρ τῆς προητοιμάζετο νὰ ἐγκαταλείπῃ τὴν Γαλίαν καὶ δοῦναι ἡσθάνῃ πόνον ἐν τῇ ἀγαθῇ αὐτῆς καρδίᾳ, μὴ δυναμένη νὰ τῇ εἶπῃ: «Θὰ μείνετε μετ' ἡμῶν ;»

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ γενναίως πολλὰκις καθίσταται ἐπικινδύνος, περιώρησε νὰ περιποιῆται τὴν μητέρα τῆς, κατὰ τὸ βραγὺ διάστημα τοῦ κοινοῦ αὐτῶν βίου. Ἐσπέραν τινὰ, ἐνῶ ἀπεχωρίζοντο, ἵνα μεταδώσιν εἰς τὰ δωμάτια των, ἀντὶ τοῦ συνήθους ἀσπασμοῦ, ἡ Εὐγενία, ἡσθάνθη μίαν γυναῖκα δακρυρροῦ- σαν καὶ σφίγγουσαν αὐτὴν εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς.

— Ὁ Θεὸς ! νὰ σὲ φυλάξῃ, τῇ εἶπε, νὰ μὴ γνωρίσης ποτὲ τὸν οἶκτον τῆς θυγατρὸς σου !

Αἱ λέξεις αὗται ἦσαν ἡ μόνη ἔνδειξις ἐλέγγου καὶ συντριβῆς, ἣν ἔδειξε πρὸς τὸ τέκνον τῆς, μέγρι τῆς τελευταίας στιγμῆς, ἡ χαλυδὸν ἔκλειν ψυχῆ. Καὶ συνελοῦσα μετ' ὀλίγον.

— Πόσον ὀλίγον μὲν ὁμοιάζει, καὶ πόσον ὁμοιάζει ἐκείνου, προσέθηκε θαυμαζούσα ταπεινῶς τὴν θυγατέρα τῆς.

Καὶ πρὶν ἢ ἡ Εὐγενία ἀπαντήσῃ τι, ἡ μήτηρ αὐτῆς ἐξηφάνισθη.

XXX

Μετὰ παρέλευσιν δέκα-πεντε ἡμερῶν, ἡ Εὐγενία ἤρξατο ἀνοπομονοῦσα, διότι δὲν ἐλάμβανε εἰδήσεις ἐξ Ἀλγερίας. Εἰς τὸν πατέρα Χρυσόστομον εἶχεν ἀπερίριστον ἐμπιστοσύνην, ἀλλὰ τί συνέβαινε λοιπὸν ; μὴπως ἀπέθανεν ὁ πατήρ ; μὴπως ἄλλο τι ἐμπόδιον ἀνεφάνη πάλιν εἰς τὸν Πατρίκιον ;

Πρωίαν τινὰ, ἐνῶ ἡτοιμάζετο νὰ γράψῃ εἰς Ἀλγερίαν, ὁ ταχυδρόμος ἔρε- ρεν αὐτὴν σημείωσιν μετ' ἑξῆς λέξεσι ταύταις : «Σήμερον εἰς τὰς δύο ἐν τῷ θερ- μοκλίῳ.»

— Τέλος ! ἐπιθύρησε, καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς ἐπανεπέσεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐκλείσθησαν καὶ προσφιλεῖς σκία διήλθε πρὸ αὐτῶν ἐν τῷ σκότει, φωτίζασα τὴν θετικὴν τῆς καρδίαν τῆς.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὰ διὰ κυρίας ἀκροματικὰ μαθήματα τοῦ Παρνασσῶ ἤρχισαν. Κατὰ τὴν λήξασαν ἐβδομίδην ὠμίλησεν ὁ καθηγητῆς τῆς Ἱστορίας κ. Λίμ- προς περὶ Πομπηίας.

Μαθήματα ἀρχαιολογικά. Ὁ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ ὑφη- γητῆς τῆς Ἀρχαιολογίας κ. Ἀλέξανδρος Φιλαδέφους ποιεῖται ἀπὸ σήμερον ἐναρξιν ἀρχαιολογικῶν ἀκροματικῶν μαθημάτων εἰς τὸ Κεν- τρικὸν Μουσεῖον. Εἰς τὰ μαθήματα ταῦτα δύναται νὰ παραερίσκων- ται καὶ κυρίαι, διότι θὰ δίδωνται κατὰ Κυριακὴν ἀκριβῶς ἀπὸ τῆς 11ης μέχρι τῆς 12ης.

Ὁ κ. Φιλαδέφους θὰ ὀμιλήσῃ κατὰ πρῶτον περὶ Μυκηναίων ἀρ- χαιοτήτων, τὰς ὁποίας οὕτω ἐπὶ τόπου—διότι εἰς τὸ Μουσεῖον αὐτὸ εἶναι ἐκτεθειμέναι—θὰ δύναται νὰ μελετῶσιν οἱ ἀκροῦμενοι τοῦ ὀραίου μαθήματος τοῦ νεαροῦ καὶ πολυμαθοῦς ὑφηγητοῦ.

ΒΙΒΛΙΑ

Ἡ Λυγερή. Παλαιὸν ἔργον τοῦ κ. Καρκαβίτσα ἀναδημοσιευθὲν ἐσχάτως. Εὐτυχῶς δὲν εἶναι γραμμένον εἰς τὴν καθαρὰν δημοτικὴν, τὴν γλῶσσαν τὴν ὅποιαν μεταχειρίζεται ὁ κ. Καρκαβίτσα εἰς τὰ τε- λευταῖα ἔργα του, καὶ οὕτω ὅλοι καὶ ὅσοι δὲν ἀγαποῦν τὴν ἄκραν δημοτικὴν θὰ διέλθουν στιγμὴς ἀπολαυστικὰς ἀναγινώσκοντες τὴν Λυ- γερὴν του. Χωρὶς νὰ κάμωμεν σήμερον κριτικὴν λεπτομερῆ τοῦ ἔρ- γου τούτου, τὸ θεωροῦμεν ὡς ἐν τῶν ὀραιοτέρων τοῦ κ. Καρκαβίτσα, ἡθογράφημα τέλειον, εἰληγμένον ἐκ τοῦ καθ' ἑκάστην βίου. Τοὺς ἡ- ρωῶς του ὁ συγγραφεὺς λαμβάνει ἐκ τῆς τάξεως τοῦ λαοῦ. Ψυχολόγος καὶ ἡθογράφος πρώτης δυνάμεως ὁ κ. Καρκαβίτσα δίδει διὰ τῆς Λυ- γερῆς του πιστὴν εἰκόνα τοῦ Ἑλληνικοῦ βίου τῶν χωρικῶν, τῶν ὀ- ποίων τὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν ἀνατέμνει μαθηματικώτατα καὶ ζω- γραφίζει πιστότατα.

Ἡ Λυγερὴ πρέπει νὰ στολίσῃ ὅλας τὰς ἑλληνικὰς βιβλιοθήκας, νὰ γίνῃ κτῆμα παντὸς ἀναγινώσκοντος, νὰ ἀποτελέσῃ τὸν πρῶτον τό- μον τῆς βιβλιοθήκης τῶν νεοελληνικῶν συγγραμμάτων δι' ἑκείνους, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν τοιοῦτον τμήμα εἰς τὰς βιβλιοθήκας των ἀκόμη.

Τὰ καταδρομικά μας ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ 1860. Παρὰ τὸ κ. Κ. Ρά- δου καθηγητοῦ τῆς Ναυτικῆς Ἱστορίας ἐν τῇ Ναυτικῇ τῶν Δοκίμων σχολῇ ἐξεδόθη ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον τριακοντασέλιδος περίπου μελέτη, ἀναφερομένη εἰς τὴν δρᾶσιν τοῦ καταδρομικοῦ ναυτικοῦ τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν Κρητικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1866. Ἡ μελέτη αὕτη ἀποκα- λύπτει μίαν ὀραίαν σελίδα τῆς Ναυτικῆς μας Ἱστορίας, χάριτες δ' ὀ- φεῖλονται εἰς τὸν συγγραφέα τῆς, ὁ ὁποῖος μετὰ τόσῃς ἐπιμελείας ἔρ- γάζεται, ὅπως καταστήσῃ γνωστὰς τὸσας ἀγνώστους σελίδας τοῦ Ἑλ- λητικοῦ ναυτικοῦ μας.

Ἀγωνιστῶς, ὡσεὶ μὴ ἔξη, ἀνέμενε τὴν ὀριανίσαν ὄργην καὶ ἐπιβῶσα ἀμά- ρης διηυθύνθη ἐκεῖ ἔνθα ἤκουσε τὴν πρώτην ἐξομολόγησιν τοῦ Πατρικίου.

Ἡ τύχη ἠνέθησεν αὐτοῦ, διότι βροχὴ ἀδιάκοπος ἐνέκλεισε τοῦς Παρισίους ἐντὸς τῶν τοίχων αὐτῶν. Ἐν τῷ θερμοκλίῳ μετ' ἡν χλιαρὰν θερμοκρασίαν, καὶ τὸ μεθυστικὸν ἄρωμα τοῦ εἰσελευσῆος ἡ Εὐγενία, εὐρεν ἀναμένοντα αὐ- τὴν τὸν Πατρίκιον, ἀκίνητον, περισταλμένον, ὡς πιστὸν ἀναμένοντα ν' ἀνοί- γωντο οἱ οὐρανοί. Διηυθύνθη πρὸς αὐτὴν ἡρέμα, περιβάλλων αὐτὴν διὰ σπιν- θροβόλου βλέμματος καὶ ἀπολαμβάνων αὐτὴν, μετ' ὅλην τὴν ψυχὴν του, τόσον ὡστε μόλις ἠνέθησεν ὅτι δύο βραγίονες ἠνοήθησαν καὶ τὴν περιεσφίξαν.

Ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἄφωνοι προσέβλεπον ἀλλήλους, ἐνῶ τὴν καρδίαν αὐτῶν κατέκλυεν ἡ χαρὰ καὶ ὁ ἔρωσ.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ συγκινημένη ὡς ὅταν κοραεῖς δέγεται τὴν πρώτην ἐρω- τικὴν ἐξομολόγησιν, ἔβαλε τοὺς ὀφθαλμούς, ἵνα κρύψῃ τὴν ταραχὴν τῆς, καὶ ἐκ νέου ἠνοήσεν αὐτοῦς ἵνα ἀκούσῃ τὴν πρώτην λέξιν του. Ἀλλ' ὁ Πα- τρικός, γονυπετήσας, καὶ συγκρατῶν τὴν φωνὴν του, ὡς συνεκράτει καὶ τὴν καρδίαν του : Ὡ Εὐγενία μου, πόσον μέγας ὑπῆρξεν ὁ πρὸς σὲ ἔρωσ μου.

Ἀποφυγοῦσα, ἐστήριξε τὴν ὀραίαν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ μη- ντηρὸς τῆς, ἐκπληκτος διότι τοσαύτην ἐλευθερίαν ἐλάμβανε τὸ πρῶτον ἦθη, ἐνῶ ὁ ἔρωσ του ἦτο τόσον ἀρχαῖος καὶ ἐπιθύρησεν ἐπίσης : Ὡ ! ἐπανάλαβε τὴν λέξιν αὐτήν, ἣν πρὸ πολλοῦ ζητῶ !

Ἐπεθύμου, νὰ σοὶ ἀνοίξω κάλλιον τὸ στόμα μου, διὰ νὰ ἴδῃς τὰς λέξεις αὐτὰς αἰμοσταζούσας : ὡς πληγὰς, πρὸ τριῶν ἐτῶν. Ἄ ! ἐὰν ἐγὼ ὠρίζεις πόσον ἐπάλαστα, πόσον ὑπέφερα, πόσον σὲ ἀγαπῶ !

— Καὶ ἐγὼ ;
— Ἦμην ἑκατοντάκις δυστυχέστερος, εἶπεν ὁ Ὁ-Φάρελ.
— Ὅχι διότι ἐγνώριζες ὅτι ἀγαπάσαι.
— Ναί ! ἀλλ' ἦμην εἰς τὴν ἔρημον, καταβεβλημένος καὶ ἀπελπίς, διερχό- μενος τὰς νύκτας μου ἄπνους, καὶ καταρούμενος, πολλάκις τοῦς ἄλλους καὶ ἑμαυτὸν διὰ τὸν ἀβίωτον βίον μου.

Ἡ Εὐγενία ἐκείσε διὰ τῆς μικρᾶς χειρὸς τῆς τὸ στόμα του. Σιωπᾶ, τῷ εἶπε, μὴ καταρᾶσαι οὐδένα ! Ἐγὼ σὲ θαυμάζω, σὲ τιμῶ, σὲ ἀγαπῶ. Ἐὰν ἠδυνάμην νὰ σοὶ δείξω τί ἐκέρδιζας διὰ τῆς μακρᾶς αὐτῆς ἀπουσίας ! Ἦδη φέρε με εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου, διάταξόν με νὰ σείρω τὸ ἄστρον ὡς ἡ ἐσχάτη Ἄραβ, περὶ ἧς μοὶ ἀνέφερας εἰς τὴν πρώτην ἐπιστολήν σου, διά- ταξέ με νὰ ἀποθάνω καὶ θὰ ἴδῃς !
— Ἄ ! Ἰδοὺ τί σὲ διατάσσω, διότι πρὸ ἐτῶν ἀποθνήσκω ἐκ τῆς ἐπιθυμίας

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

Ἐξεδόθη καὶ τὸ γ'. τεύχος τῆς Ἱστορίας τῶν Συγγρόνων Ἑλληνίδων. Ἐν αὐτῇ δημοσιεύεται ὁ β' οἰκὸς καὶ ἡ δράσις τῆς Βασιλικῆς τῶν Ἰωαννίνων, ἡ δράσις ἀγνώτων μέχρι σήμερον ἡρωιδῶν τῆς Ἠπείρου, ὁ καθ' ἑκάστην βίος τῶν Σουλτανίδων καὶ Ἠπειρωτῶν μετὰ τὰ σχετικὰ ἔθνη καὶ ἔθιμά των. Αἱ γυναῖκες τῆς Κερκύρας, μεταξὺ τῶν ὁποίων πρώτην θέσιν καταλαμβάνει ἡ Ἰσαβέλλα Θεοτόκη ἣς δημοσιεύεται καὶ ἡ εἰκὼν.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Σάπων πρὸς ἀφαίρεσιν κηλίδων. Ἀναλύουν ξηρὸν λευκὸν σάπωνα ἐντὸς οἰνοπνεύματος· χύνουν τὸ μίγμα ἐντὸς ἰγδίου μετὰ κρόκκους ὠνὸν καὶ λειοτρίβουν προσθέτουσαι ἐκχειλισμα τερεβινθίνης. Ὅταν ἡ ζύμη γείνη συμφυῆς, προσθέτουσαι χῶμα σημηκτρίδος.

Ἐξωδωρ ὑδροχλωρικής ποτάσης ἀπεσταγμένον. Τὸ ὕδωρ τοῦτο ἀφαιρεῖ τὰς ἐκ σκωρίας προερχομένας κηλίδας, ἐκ χυμοῦ ὀπωρικῶν καὶ μελάνης, εἶναι δὲ καὶ ἐξαιρετὸν ἀπολυμαντικόν. Κατασκευάζεται διὰ τῆς συγκεράσεως καὶ ἀναλύσεως ποτάσης καὶ χλωρίου καὶ γίνε-ται χρήσις αὐτῆς εἰς μικρὰν δόσιν.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Λουκουμάδες ἀπὸ ρυζι. Ρίπτετε μαζῇ μετὰ τὸ κρύον νερὸν καὶ βράζετε καλὰ καὶ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἀφ' ἑσπέρας 100 δρ. ρυζι καρολίαν εἰς ἀφθονον νερό. Ὅτὰ τὸ ἀφήσητε νὰ βράσῃ τόσον, ὥστε νὰ λυώσῃ ἐντελῶς τὸ ρυζι καὶ νὰ γείνη ὡς ἀλοιφή, προσθέτουσαι νερό ἐπανειλημμένως, ἐὰν τὸ πρῶτον δὲν ἦτο ἀρκετόν. Πρέπει νὰ τὸ ἔχετε βράσει εἰς γινωμένην χύτραν, ὅπου τὸ ἀφίγητε εἰς θερμὴν στάκτην ὄλην τὴν νύκτα. Τὸ πρῶτ' ἐὺ εὐρίσκετε φουσκωμένον, τὸ ζυμόντε καλὰ ἐπὶ πολλὴν ὥραν καὶ ἐφ' ὅσον τὸ ρυζι ἀφίγη νερό, προσθέτετε βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον 100 δρὰμ. γαλλικὴν φαρίαν καὶ τὸ δουλεύετε πολὺ, πολὺ, προσθέτουσαι, ἂν θέλετε, δύο αὐγά καὶ ὀλίγον γάλα. Βάζετε νὰ βράσῃ 1/2 ὀκ. καλὸν λάδι, καὶ μετὰ τὸ κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ, ρίπτετε ἀνὰ μίαν κουταλιάν δι' ἓνα λουκουμάξιν.

Ἰδιαίτερώς κάμνετε σιρόπι ἀπὸ μέλι ἢ ἀπὸ ζάχαριν, εἰς τὸ ὁποῖον ρίπτετε καὶ ὅσα θέλετε κοπανισμένα καρδία καὶ ἀμύγδαλα. Ὅταν τελειώσητε τοὺς λουκουμάδες, τοὺς ρίπτετε μέσα εἰς τὸ σιρόπι καὶ σερβίρετε. Εἶναι ὠραῖοι σὰν σβίγκοι.

αὐτῆς! Καὶ τὰ γέιλη του προσεκολλήθησαν ἐπὶ τοῦ στόματος· τῆς νεαρᾶς υναϊκὸς ἐπὶ πολὺ!

— Σὲ παρακαλῶ, εἶπε χαμηλοφώνως ἡ Εὐγενία, μὴ λησμονῆς εἶμι μνηστὴ σου! Καὶ ἐκάθησαν ἐπὶ τοῦ πρασίου ἐδωλοῦ, ὅπερ καὶ ἄλλοτε εἶδεν αὐτοὺς συνομιλοῦντας.

— Ἦδη, εἶπεν ἡ Εὐγενία, δός μοι εἰδήσεις περὶ τοῦ πατρὸς Χρυσοστόμου. — Ἐπανήλθε πρὸ πέντε ἡμερῶν ἰσχνός, καὶ γηράσας πλείτερον, καὶ ἐντελῶς παραλλαγμένος. Μόλις ἀνεγνώρισα αὐτόν· εἰς τὴν θέαν του ἐφαντάστην ὅτι μοι φέρε τὴν ἀγγελίαν νέας καταστροφῆς. Ἐν τούτοις μοι εἶπεν: Ἀναχώρησον ταχέως, σὲ ἀναμένει, θὰ ἦναι ἰδική σου! Αἱ γραμμαὶ αὐταὶ οὐ τὴν παραχωροῦν. Καὶ ἔθεσε τὸν χάρτην τούτον ἐπὶ τῆς τραπέζης μου.

Τὸ ὠραῖον τῆς Εὐγενίας μέτωπον ἐσκιάσθη ὑπὸ νέφους μελαγχολίας, ὅτε διέτρεχε τὰς γραμμάς ταύτας διὰ τοῦ βλέμματος.

— Ἀὐχὴ Ἀντωνίε! ἐφέλλισε· γράφων τὰς γραμμάς ταύτας ἔκαμες τὴν κηλίδα ἐκείνην ἐπὶ τοῦ ὀκτώλου σου, ἡ ἀνάμνησις τῆς ὁποίας με ἔσωσεν.

— Ἀληθῶς, ἀπήντησεν ὁ Ὁ-Φάρελ, ἄνευ τῆς κηλίδος ἐκείνης γυνὴ ραδιοῦργος, ἀπληστοῦ, ποδαπατοῦσα πᾶν ἱερόν. . . .

Ἐκ νέου ἡ μικρὰ χεὶρ ἔκλεισε τὸ στόμα του. — Εἶμαι θυγάτηρ τῆς, εἶπε βραδέως ἡ Εὐγενία καὶ ἠσπασθὴ τὸ χαοτικὸν ὅπερ ἐκράτει, ὡσεὶ ἐξήτει συγγνώμην παρ' ἐκείνου, ὅστις τὸ ἔγραψε καὶ ἠγέρθη ὕ ἀναχώρησιν.

Ὅτε δὲ ἡ ἀμαξία ἠτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ, ἡ Εὐγενία εἶπε μειδιώσα: «Φρονῶ ὅτι δὲν θὰ με ἀναγκάσῃ νὰ ἐπανέλθω τόσον μακρὰν διὰ νὰ σὲ ἴδω, ὡσεὶ ὤφειλον νὰ κρῦπταιμαι.»

— Ὡ! ὄχι! ἠθέλησα νὰ σὲ ἐπανίδω ὑπὸ τοὺς φοίνικας τούτους· ἄλλως τε, σοὶ ὁμολογῶ ὅτι εἰς τὴν θέαν τῆς μητρὸς σου δυσκόλως θὰ συγκατησῶ ἐμαυτόν.

— Δυστυχῆς μήτηρ! Ἀμφιβάλλω ἐὰν θὰ παραμείνῃ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη εἰς Γαλλίαν. Ἀλλὰ διατὶ με παρατηρεῖς οὕτω; ἐπεὶ μοι τὴν σέξιν σου.

— Ἐνθυμοῦμαι, ἀπήντησεν, ὅτι μίαν ἄλλην φοράν σὲ εἶδον ἐντὸς ἀμάξης, ἔμπροσθεν μίας θύρας, ἐρχομένην νὰ ζητήσῃς εἰδήσεις περὶ ἐνὸς ἀσθενοῦς, ἐνθυμοῦμαι; Τὰ βλέμματά μας συννητήθησαν, καὶ τὸ ἰδικόν σου εἰσεχώρησεν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἦν ἔλαβες διὰ παντός. Μειδιᾷς; ἐπεὶ μοι, καὶ σὺ, τί σκέπτεσαι;

Ὅτι ἀληθῶς τὰ βλέμματά μας συννητήθησαν ὡς δύο ξίφη, τὰ ὁποῖα διεπέρασαν τὰς καρδίας μας.

Καὶ διὰ τῆς κινήσεως τῶν χειλέων ἀσπασθέντες ἀλλήλους, ἀπεχωρίσθησαν,

Plus de Cheveux blancs!

EAU SALLÉS

CETTE EAU

SANS RIVALE

PROGRESSIVE OU INSTANTANÉE

Rend aux Cheveux, gris ou blancs, et à la Barbe, leur couleur primitive • BLOND, CHATAIN, NOIR.—Une ou deux applications suffisent, sans préparations, ni lavage.

Produit inoffensif.—RESULTAT GARANTI.

50 Années de Succès!

Parfumeur-Chimiste, 73, Rue Turbigo, PARIS.

ΑΝΘΗ ΚΑΙ ΦΥΤΑ

Κατηργήθησαν πλέον τὰ τεχνητὰ ἄνθη καὶ ἀπὸ τὰς αἰθούσας καὶ ἀπὸ τὰς κηδεῖας καὶ ἀπὸ τὰ φορέματα τῶν χορῶν. Παντοῦ τὰ φυσικὰ βασιλεύουν. Μία ὠραία φυσικὴ ἀνθοδέσμη, ἐν ὠραῖον φυτὸν εἰς αἰθούσας στολιζοῦν περισσότερο ἀπὸ ἓν ἔπιπλον ἢ ἐν κομψοτέχνημα, ὅσον πλούσιον καὶ ἂν εἶναι τοῦτο.

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἀνθοπωλεῖον τοῦ κ. Κανδόρου, ἔχει θαυμασίαν συλλογὴν φυσικῶν ἀνθῶν καὶ φυτῶν, καὶ τὸ ἀπλούστατα δὲ διασκευασμένον οἶκημα δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς κομψὸν καὶ πλούσιον ἐνδιαίτημα, ἐὰν στολιζέται μετὰ φυτὰ καὶ ἄνθη τοῦ κ. Κανδόρου. Τιμαὶ μετριώταται.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Ὁ κ. Φωστήρας ὁ διευθυντὴς τοῦ υποδηματοποιείου τῶν Κυριῶν ἐπὶ τρίμηνον σπουδάζας ἐκ τοῦ σύνεγγυς εἰς τὰ Μέγιστα τῶν Παρισίων Ἐργοστάσια καὶ τελειοποιήσας τὴν δύσκολον τέχνην τῆς ἐφαρμογῆς τῶν υποδημάτων καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ ἄνετον βάδισμα, κατώρθωσε νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ ἀρχαῖον Λόγιον, ἢ καὶ Βῆμα ποδὸς καὶ γελῶς ὀδόντων κ. τ.λ.

Ποῖα Κυρία ἢ Δεσποινίς, καλαίσθητος δὲν θὰ παραγγεῖλῃ ἐφέτος τὰ υποδήματά της εἰς τὸ τελείως ὀργανισμένον Ἐργοστάσιον τῶν Κυριῶν τὸ ἄνωθεν τοῦ Καταστήματος τοῦ κ. Φωστήρα. Ὅτι δὴποτε δέρμα καὶ ὅτι δὴποτε σχῆμα ἂν ζητήσῃ τις θέλει εὑρεῖ εἰς πλουσιωτάτην συλλογὴν.

καὶ ἡ ἀμαξία ταχέως ἔφερε τὴν Εὐγενίαν εἰς τὸν οἶκόν της, θριαμβεύουσαν καὶ ἀπαστρέπτουσαν ἐκ χαρᾶς.

XXXI

Ὁ Ὁ-Φάρελ οὐδέποτε ἐπανεῖθε τὴν κυρίαν Σωδάλ, ἣτις ἀθρόως ἀπεχώρησεν εἰς Ρουμανίαν, μικρὸν μετὰ τὴν ἀξίαν τοῦ νεαροῦ ἀποίκου. Ἡ ἀναχώρησις αὐτῆς ἐσκιάσε πως τὴν εὐτυχίαν τῆς μελούσης κομῆσεως, ἀλλ' ἦτο ἀναπόφευκτος πρὸς τὸ συμφέρον ὅλων, μολοντί τὰ ὀλίγα ἄντια ἐκ τῆς Ἱστορίας τῆς μητρὸς ἐγνωρίζεν ἡ Εὐγενία ἐμετριάζον παραδόξως τὴν θλίψιν τοῦ ἀποχωρισμοῦ. Τὴν θὰ συνέβαινε λοιπὸν ἐὰν ἐγνώσκε τὰ πάντα;

Ἐτέρω μεγάλη πικρία κατεῖχεν ἀπὸ τινος τὰς καρδίας τῶν νεαρῶν μελλονόμων. Ἀμφότεροι ἐπιθύμουν ἵνα ὁ πατὴρ Χρυσόστομος παρευρεθῇ εἰς τὴν ἐνωσίαν, καὶ εὐλογήσῃ αὐτήν. Πρὶν ἢ ὄρση τὴν ἡμέραν τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, ὁ Πατρίκιος ἔγραψεν εἰς τὸν ἱερέα παρακαλῶν αὐτόν καὶ διευκολύνων αὐτὸν πάντα, ἵνα ἐπιχειρήσῃ ἐκ νέου τὸ ταξίδιον. Ἀλλ' ἀπήντησε δι' ἐπιμόνου καὶ ρητῆς ἀρνήσεως, καὶ πράγμα παράδοξον τὴν ἀπάντησιν του ἀπηύθυνε τῇ Εὐγενίᾳ.

— Αὐτὸ τὸ ὅποιον μοι ζητεῖτε θὰ ἦτο γλυκυτάτη χαρὰ, δι' ἐμὲ τὸν γέροντα, ὅστις σπεύδει νὰ ἐξαγοράσῃ σοβαρὰ σφάλματα. Τριῶν ἐτῶν τιμωρία δὲν θὰ ἴσχομαι πρὸς ἐξάγησιν τοῦ διαδήματος ὅπερ μοι ἐπιβάλλετε νὰ ἐπιχειρήσω. Οὐδέποτε θὰ φαντασθῆτε τὸ μέγεθος τῆς εὐτυχίας τὴν ὅποια ἀρνούμαι. Ἐπὶ τοσοῦτον ἡ μετέωρα θὰ αὐξήθῃ ἐὰν εἰσακουσθῶσιν αἱ εὐχαί μου! Ἐστὲ εὐτυχεῖς! Καὶ σῆς, κόρη μου, (καὶ αἱ δύο αὐταὶ λέξεις μόλις ἀνεγινώσκοντο, τοσοῦτον ἡ χεὶρ τοῦ ἱερέως ἔσπερε χαράττουσα αὐτάς) μὴ λησμονῆτε ὅτι ἐνφ' ἑμέρις τοῦδε ὤφειλατε νὰ προσεῦχθητε διὰ δύο νεκροῦς, νῦν μέλλετε νὰ προσεῦχθητε ὑπὲρ τριῶν.»

Ὅλιγον χρόνον μετὰ τὸν γάμον των, οἱ νεόνυμφοι, ἐγκατασταθέντες εἰς Πομπεύρας, ἔλαβον πρῶταν τινὰ τὴν ἀλληλογραφίαν αὐτῶν. Ἡ κόμησσα Ὁ-Φάρελ, ἀνεγίνωσκεν ἔγγραφον ἐπίσημον ἀλλὰ βραχυτάτον ἐκ Ρουμανίας, δι' οὗ ἐπιστοποιεῖτο ἡ παραλαβὴ τῆς πρώτης δόσεως ἐτήσιας συντάξεως ἐλευθερίας ὑπογραφῆσιν ἐν τῷ συμβολαίῳ, ὅτε διεκόπη ὑπὸ ἐπιρροήσεως τοῦ Πατρίκιου, ὅστις ἔπειθεν αὐτὴν φάκελλον ἐσφραγισμένον εἰσεῖν, καὶ φέροντα διὰ τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος τοῦ νέου τὴν διευθύνσιν τοῦ πατρὸς Χρυσοστόμου, εἰς Τελλάγγ, ἵνα ἐπιδοθῇ αὐτῷ κατὰ τὴν ἐκείθιν διδασκαλίαν. Ἀλλ' ὁ Ἅγιος οὗτος ταξιδιώτης εἶχε περατώσει τὰς πολυμύχους περιπλανήσεις του, διότι ὑπὸ τὸ σκοτεινὸν τοῦ ἱεραποστόλου ὄνομα, ἐξῆν χεὶρ εἶχε χερσάει τὴν ἀπλήν λέξιν. Ἄποθανόν.

ΤΕΛΟΣ